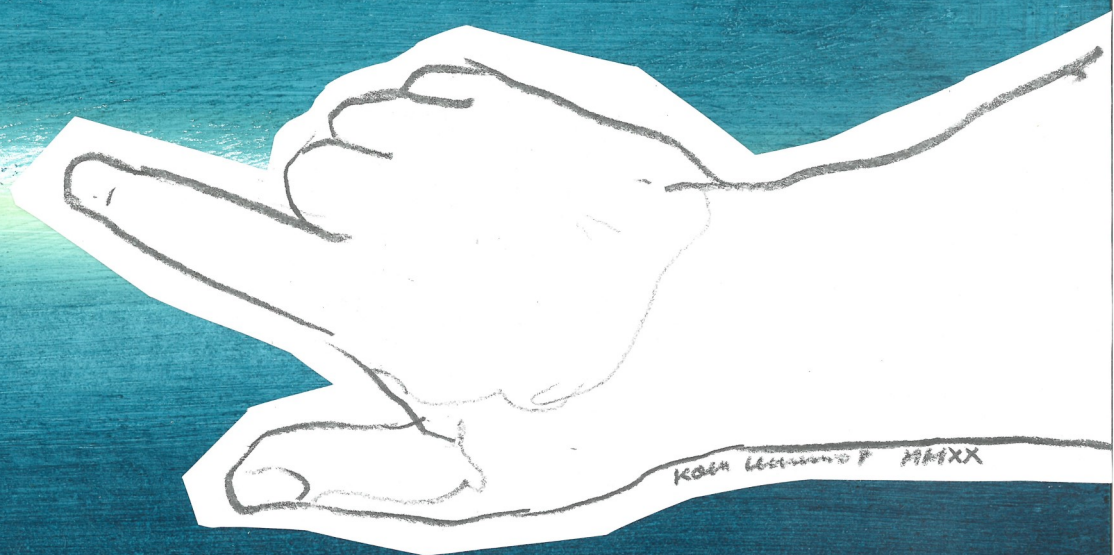

Toen de Parijse Notre Dame in lichterlaaie stond, verklaarde de Franse president:
“De kathedraal zal uit haar as herrijzen. We zullen haar mooier dan ooit heropbouwen.”
Mensen zijn in staat grenzen te verleggen,
zichzelf te overstijgen.
Hoop op nieuw leven zit hen ingebakken.

Ken je het verhaal van Thomas?
Zijn vriend Jezus was de kruisdood gestorven.
Het beeld van de gefolterde Jezus was op zijn netvlies gebrand.
Thomas was aan het einde van zijn Latijn. Zijn vrienden vertelden hem dat ze Jezus in hun midden voelden.
Bullshit, dacht hij.
Tot hij – ondanks zichzelf – moest toegeven dat Jezus ook in zijn hart nog leefde,
dat Hij opgestaan of verrezen was, zoals de evangelisten het zeggen.
Voor Thomas brak er toekomst open, hij herleefde.

Het mooiste dat mensen kunnen ervaren en elkaar kunnen geven,
zijn grensverleggende ervaringen.

Door elkaar een tweede kans te geven.
Door elkaar op te roepen en aan te moedigen: “plus est en vous” of “ik geloof in jou” zijn tekens van vertrouwen.
En wie vertrouwt, die koestert hoop.

Onderwijsmensen doen hele dagen niets anders dan uitdagingen scheppen en nieuwe kansen creëren.
Ze roepen op tot reflectie, tot zorg en dienstbaarheid.
Ze gaan de dialoog aan met zichzelf, met elkaar, met hun leerlingen,
ieder vanuit de eigen levensovertuiging.
In een katholieke school licht ook het christelijke verhaal daarin op.

In april vieren we Pasen, het grootste christelijke feest.
De Antwerpse bisschop Johan Bonny zegt daarover gevat:
“Pasen gaat over dood en leven.
En over het dunne lijntje van de hoop.”

Laten we mee in de schoenen van Thomas gaan staan
en door alle twijfel heen groeien
om daarna weer verder te gaan
met **handen vol hoop**.

Hoop is het zaad
waaruit de wereld van morgen
groeit.

Leeftocht geeft je er **handen vol** van.

Het *zaad* ontkiemt en gedijt
als je het voedt met
duurzaamheid,
gastvrijheid,
generositeit,
kwetsbaarheid en belofte,
rechtvaardigheid,
uniciteit in verbondenheid,
verbeelding ...

Zo komt
het hart van onderwijs
tot bloei:
de levenslange *vorming*
van onze leerlingen en van onszelf.
We doen dat in *dialoog*
met elkaar en met de wereld.
De hoopvolle boodschap
van Jezus is onze gps.

Al zouden we het zo graag willen,
we hebben niet alles in de hand.
Al denken we soms dat het moet kunnen,
we begrijpen lang niet alles.
Al vinden we het vaak frustrerend,
we hebben niet voor alles een antwoord.
Al willen we graag wegen wijzen,
we lopen vaak verloren.
Er blijft zo veel dat overdondert,
Er is zo veel dat ons verwondert.
Zo lang we nog wonderen zien
is er nog hoop.

Peter

Hopen is overstijgen

Bij de cover: Ik moet je aanraken om te geloven.

© Foto: Mia Verbanck

wandelen in een zee van paasbloemen
is drijven tussen herinnering en hoop.

Guido Verhaeghe

Verrijzenis is geen woord uit het verleden, het is een project voor de toekomst van onze kinderen. Het betekent dat scholen en leraren vanuit de herinnering aan de goede dingen uit het verleden kijken naar wat komen zal.

In het vertrouwen dat het diepste mysterie van de werkelijkheid de liefde is, neemt de school deze liefde – zoals de Bijbel verhaalt en Jezus die voorleeft – als richtsnoer voor opvoeden, leven en samenleven.

Uit: [visietekst katholieke dialoogschool](#)

Verrijzenis gaat over de liefde voor alle mensen, de liefde voor de wees en de weduwe, voor de melaatse en de gevangene, voor de kleuter die angstig naar zijn eerste schooltje gaat, voor de leerling die dreigt zonder diploma af te studeren, voor de jonge moslim die tussen twee culturen valt en zijn identiteit buiten de school zoekt, voor het psychisch gekwetste jongen dat in een internaat een nieuwe thuis vindt, voor het pubermeisje dat zwanger werd, maar ook voor de leraar die kampt met een burn-out, de collega die er wil mee stoppen na een tegenslag in een school, voor de directeur die het niet meer ziet zitten na een advies drie, voor de bestuurder die de gebouwen ziet ineenstorten en niet meer weet van welk hout pijlen te maken.

Het geloof in de mogelijkheid om te vergeven en opnieuw te vergeven, en steeds weer kansen te creëren, te mogen verrijzen is de kern van het pedagogisch project van de katholieke dialoogschool.

Kinderen krijgen er altijd de kans opnieuw te mogen beginnen, zelfs tegen alle logica in. In de school worden leerlingen opnieuw geboren, altijd weer. Leraren schenken kinderen nieuw leven.

Ook nu nog kunnen jonge mensen verrijzen.

In een vurig pleidooi nam de jonge Pakistaanse Malala het op haar 16de verjaardag tijdens een speech voor de Verenigde Naties op voor onderwijs voor meisjes. Vorig jaar zag het er naar uit dat Malala haar verjaardag niet zou halen, nadat ze in haar thuisland werd neergeschoten door Taliban-strijders. Maar de hoop maakte dat geweld haar niet klein kreeg.

"Men dacht dat kogels ons het zwijgen konden opleggen. Een vergissing. De stilte na de aanslag resulteerde uiteindelijk in duizend stemmen die het voor ons opnamen. Dit is een dag voor alle vrouwen, meisjes en jongens die een vuist maken voor hun eigen rechten. (...) Het recht om te leven in vrede, met respect behandeld te worden, gelijke kansen en een opleiding te krijgen. De strijd voor onderwijs brengt ons vandaag allemaal samen. Laten we ons wapenen met kennis en samenwerking. (...) Miljoenen kinderen kunnen niet naar school. Dat moet veranderen. Laten we het samen opnemen tegen analfabetisme, armoede en terrorisme. Boeken en schriften zijn onze belangrijkste wapens in die strijd. Een kind, een leerkracht, een balpen en een boek kunnen de wereld veranderen. Onderwijs is de enige oplossing, hier en nu!"

Wanneer een school haar inspiratie beleeft in de dagelijkse onderwijspraktijk, creëert ze vindplaatsen van hoop. Zo maakt ze in het speuren naar goede dingen de betekenis van verrijzenis zichtbaar.

"Wij bevestigen kinderen in hun spontane verwondering en bewondering voor de hen omringende wereld. Wij trachten hen vatbaar te maken voor goedheid en schoonheid, voor stilte, voor het wonder, voor het mysterie, voor het mystieke, voor het religieuze. Wij prenten hen een houding van nederigheid in en van dankbaarheid om wat hen zomaar is geschonken, om wat christenen 'genade' noemen." [Opvoedingsproject van de Montessori basisschool, Visitatie Klimop, Gent](#)

"In onze scholen krijgt elke leerling een bijzondere aandacht. Als een jongere moeilijkheden heeft, zich gekwetst of benadeeld voelt door omstandigheden op school, thuis of elders, zullen wij des te meer met hem begaan zijn. Het is een heerlijke traditie in onze scholen dat een zwakkere leerling door de anderen wordt geholpen. De strijd tegen mislukken op school is onze dagelijkse strijd." [Project van het Sint Janscollege Meldert, school van de Aalmoezeniers van de Arbeid](#)

"Jonge mensen zijn er erg gevoelig voor dat we hen vertellen dat de deur nooit dicht is, dat langs onze kant de lijn nooit verbroken wordt, dat falen mag, want dat ook wij als opvoeders soms tekort schieten." [Pedagogisch project van de Zusters van Vorselaar](#)

"Wij zijn een school uit de grootstad die kwaliteits-onderwijs biedt. In die zin willen wij jongeren vormen en begeleiden tot (relatie)bekwame volwassenen. Met respect voor ieders eigenheid en geloof in ieders capaciteiten willen wij het beste uit elke leerling halen. Onze school staat tevens voor gastvrijheid: iedereen is er, ongeacht zijn of haar herkomst en/of achtergrond, welkom." [Pedagogisch project, WILFAM, Berchem](#)

"Ons concrete doel is maximale kansen creëren voor de mens met handicap om gewaardeerd te worden en te waarderen, zich geliefd te weten en lief te hebben. Wij willen er, samen met hem, alles aan doen opdat de persoon met handicap sterker in het leven kan staan en ook dat hij binnen de maatschappij een grotere gastvrijheid mag ervaren. Onze inspiratie halen wij uit het levensverhaal van Jezus, de man uit Nazareth. Het is een verhaal van vertrouwen in de mens en vertrouwen op de zegen van God. Een oproep om niet te zwijgen als mensen in het gedrang komen." [Pedagogisch project, school voor buitengewoon onderwijs, Gits](#)

**Jezus Christus,
verrezen op de derde dag,**

**Pasen begon in de tuin van de verwondering,
in het prille licht van de nieuwe morgen.**

**Alles werd opnieuw mogelijk,
alles kreeg opnieuw een plaats.**

**Wie hebberig
alles wilde houden
zoals het was,
hield het niet uit,
wie met geweld
het verleden wilde vasthouden,
sloeg op de vlucht.**

**U zei:
“Zie, ik maak alles nieuw.”**

**U wekte die dood was
weer tot leven.**

**Het onmogelijke werd bij U
ineens weer mogelijk.**

**Heer,
maak het onmogelijke mogelijk
in ons leven
en in onze school.**

Toen de andere leerlingen hem vertelden: ‘Wij hebben de Heer gezien!’ zei hij: ‘Alleen als ik wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik het geloven.’

Een week later waren de leerlingen weer bij elkaar en Thomas was er nu ook bij. Terwijl de deuren gesloten waren, kwam Jezus in hun midden staan. ‘Ik wens jullie vrede!’ zei hij, en daarna richtte hij zich tot Thomas: ‘Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zij. Wees niet langer ongelovig, maar geloof. Thomas antwoordde: ‘Mijn Heer, mijn God!’ (Joh. 20, 25-28)

Thomas ontmoet Jezus.

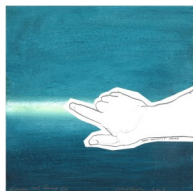
Jezus vraagt hem om zijn kwetsuren aan te raken. Thomas kon niet geloven in een Jezus Christus die als een tovenaard de dood overwonnen had. Maar Jezus toont zich niet als superman maar als de kwetsbare, geradbraakte mens. Thomas raakt letterlijk, fysiek de sporen ervan aan. De pijn brandt nog, de tranen zijn nog nat.

Precies in de aanraking van de gekwetste mens ontstaat de hoop op bevrijding en overstijging.

Daarom is het ook dat net het kruis – een marteltuig en moordwapen – symbool van het christendom werd. Niet op een hemelse troon of in een majestueus paleis wordt de God der christenen aanbeden, maar op een kruis. De ervaring van lijden en verlatenheid, die Jezus op het kruis uitschreeuwde, kan voor een christen nooit zomaar worden uitgewist. Het geloof in de verrijzenis wordt letterlijk op het kruis een realiteit.

Dit geloof in de verrijzenis door de dood heen is de kern van het christelijk geloof.

Precies wanneer wij zo geraakt worden door de liefde voor de kwetsbare en weerloze mens, geloven wij dat God in die mens leeft en voor altijd blijft leven. Vanuit dat geloof is het een grote troost en vreugde te kunnen geloven dat in Gods droom niet de sterkste overleeft: de meest weerloze zal de meest waardevolle worden.

Leeflicht

Jaargang 35

Nummer 8

April 2020

Leraren zijn wijzers,
zij wijzen kinderen de weg
naar een toekomst
die het hier en nu overstijgt.
Leraren zijn onderwijzers,
zij geven jonge mensen
aanwijzingen en tekens.

Zij creëren nieuwe gezichten en inzichten,
zij openen deuren.
Daarachter liggen een tijd en ruimte,
een onvermoede wereld
waarin jonge mensen
kunnen groeien en stoeien.

Kinderen en adolescenten worden in een
kwetsbare fase aan hun leraren toevertrouwd.
Het hoopvolle uitgangspunt van onderwijs is
dat kwetsuren kunnen geheeld
en overwonnen worden.
Ondanks beperkingen en onmacht
blijft het perspectief
op nieuwe kansen open.
Niets of niemand is onverbeterlijk
of onveranderlijk.
Wat nog niet is, kan nog worden.

Onderwijzen is duizend bloemen doen bloeien.

Onderwijzen is de hoop verbeelden.

Onderwijzen is ruimte scheppen voor verrijzenis.

**Onderwijzen is de herinnering meenemen
op weg naar de toekomst.**

Collega's

Oog hebben voor het mysterie van het leven.
Misschien is het dat ook wel dat wij als katholiek
onderwijs onze kinderen het komende jaar
kunnen leren.

Natuurlijk leren we onze kinderen ook om te
lezen, te schrijven, te rekenen.
Natuurlijk gaan we voor kwaliteit
en goede resultaten.
Natuurlijk gaan we voor groene scholen.
Maar als katholiek onderwijs
gaat onze oriëntatie verder, dieper, hoger.
Voor ons gaat katholiek onderwijs niet alleen
over het kennen en kunnen van onze leerlingen
maar ook over het willen en zijn.
We geloven daarbij dat we kinderen vertrouwd
kunnen maken met het mysterie van het leven.
Er is meer tussen hemel en aarde.
We noemen het spiritualiteit.

Onze kinderen leren om te leven.
Onze kinderen leren om te leven
vanuit een vertrouwen.
Onze kinderen leren om te leven
vanuit het onvoorwaardelijke vertrouwen
in het 'hier en nu'
maar ook in het 'daar en straks'.

Collega's,
dat vraagt van onszelf
om te leven,
om te leven vanuit vertrouwen,
om te leven vanuit het onvoorwaardelijke
vertrouwen
in het 'hier en nu'
maar ook in het 'daar en straks'.

*Uit een toespraak van Dick Lieftinck met als thema
Wat mij raakt, Bisschop Möller Stichting.*